

Cùng Đức Chúa Trời vui hưởng Christ trên lập trường của sự hiệp một

Đọc Kinh văn: Phục. 12:5, 8, 11, 13-14, 17-18, 21, 26-27; Thi. 48:2, 11-12; 80:17-19

I. Phục Truyền Luật Lệ Kí chương 12 khải thị về việc cùng Đức Chúa Trời vui hưởng Christ tại nơi duy nhất mà Đức Chúa Trời lựa chọn để gìn giữ sự hiệp một của dân Đức Chúa Trời—cc. 5-8, 11-14, 17-18, 21, 26-27; 14:22-23; 16:16; đc. 1 Cô. 10:6, 11; La. 15:4:

- A. Con dân Israel không được phép thờ phượng Đức Chúa Trời và vui hưởng các của lễ mà họ dâng cho Đức Chúa Trời tại nơi họ lựa chọn (Phục. 12:8, 13, 17); họ phải thờ phượng Đức Chúa Trời tại nơi Đức Chúa Trời lựa chọn, là nơi có danh của Ngài, nơi ở của Ngài và bàn thờ của Ngài (cc. 5-6), bằng cách đem một phần muối, các của lễ và sinh tế của họ đến đó cho Ngài (cc. 5, 11, 14, 18, 21, 26-27; 14:22-23; 15:19-20; 16:16).
- B. Nơi duy nhất Đức Chúa Trời lựa chọn cho sự thờ phượng Ngài trong Phục Truyền Luật Lệ Kí chương 12 tượng trưng cho buổi nhóm của chúng ta trên lập trường địa phương vì sự biểu lộ một Thân thể trong thực tiễn (được tượng trưng bởi Giê-ru-sa-lem) và vì thực tại của một Thân thể trong thực tế (được tượng trưng bởi Si-ôn bên trong Giê-ru-sa-lem)—Thi. 48:2; 50:2; Khải. 1:11; 2:7.
- C. Khải thị trong Tân Ước về sự thờ phượng Đức Chúa Trời tương ứng với khải thị trong Phục Truyền Luật Lệ Kí chương 12 theo những cách sau:
 - 1. Dân của Đức Chúa Trời nên luôn là một; giữa vòng họ không nên có sự chia rẽ—Thi. 133; Gi. 17:11, 21-23; 1 Cô. 1:10; Êph. 4:3.
 - 2. Danh duy nhất mà dân Đức Chúa Trời nên nhóm lại trong danh đó là danh của Chúa Jesus Christ, mà thực tại của danh ấy là Linh; bị lập nên bởi bất kì danh nào khác là tạo một danh cho mình, chia rẽ; đây là gian dâm thuộc linh—Mat. 18:20; 1 Cô. 1:12; 12:3; Khải. 3:8.
 - 3. Trong Tân Ước, nơi ở của Đức Chúa Trời, tức nơi cư ngụ của Ngài, được định vị cụ thể là ở trong linh hòa quyện của chúng ta, tức nhân linh được tái sinh và được nội cư bởi Linh thần thượng; trong buổi nhóm để thờ phượng Đức Chúa Trời, chúng ta phải vận dụng linh và làm mọi điều trong linh—Êph. 2:22; Gi. 4:21-24; 1 Cô. 14:15.
 - 4. Khi thờ phượng Đức Chúa Trời, chúng ta phải có sự áp dụng đích thực thập tự giá của Christ—tượng trưng bởi bàn thờ, bằng cách từ chối xác thịt, bản ngã, sự sống thiên nhiên, và thờ phượng Đức Chúa Trời bằng Christ và chỉ một mình Christ—Thi. 43:4a; Mat. 16:24; Ga. 2:20.
 - 5. Nơi Đức Chúa Trời đã lựa chọn để thờ phượng Ngài là nơi đầy dẫy sự vui hưởng những phong phú của Christ và là nơi đầy dẫy sự vui mừng—Phục. 12:7, 12, 18; 14:23; Êph. 3:8; Phil. 4:4; 1 Cô. 14:3, 4b, 26, 31.
- D. Dù ở đâu, chúng ta cũng nên được nhóm lại vào trong danh Chúa, trong linh của chúng ta và với thập tự giá; nếu tất cả chúng ta làm điều này thì dù nhóm tại những địa phương khác nhau, tất cả chúng ta đều nhóm trong cùng một nơi; một nơi này sẽ là lập trường của sự hiệp một duy nhất—Phục. 12:5-6; Giê. 32:39:
 - 1. Đường như chúng ta bị chia cắt bởi địa lí vì chúng ta nhóm họp tại nhiều thành phố riêng biệt trên khắp thế giới trên nền tảng thuộc Kinh văn là địa phương, tức sự thực hành một Hội thánh cho một thành phố, một thành phố chỉ có một Hội thánh—Công. 8:1; 13:1; Khải. 1:11.

2. Nhưng thật ra, bất kể sự ngăn cách địa lí, tất cả chúng ta vẫn nhóm trong cùng một nơi—trong danh Chúa Jesus, trong linh hòa quyện của chúng ta và với thập tự giá; đây là sự hiệp một, và đây là nền tảng cho sự thờ phượng Đức Chúa Trời đúng đắn.
 - a. Nhiều Cơ Đốc nhân bị chia rẽ bởi sở thích của họ; tuy nhiên, trong sự khôi phục của Chúa, chúng ta không thể chiều theo sở thích của mình nhưng theo sự hiện diện của Chúa là Linh thực tại, tức thực tại của danh Ngài—Mat. 18:20; 1 Cô. 1:10; Xuất. 33:14.
 - b. Sự ứng nghiệm của hình bóng trong Phục Truyền Luật Lệ Ký chương 12 không phải là vấn đề vị trí địa lí nhưng là vấn đề linh chúng ta—Gi. 4:21-24.
 - c. Tại lối vào Hội thánh có thập tự giá, và để nhóm lại như Hội thánh, chúng ta phải kinh nghiệm thập tự giá để đóng đinh bản ngã, phá đổ “các suy luận và từng điều cao ngạo dấy nghịch sự hiểu biết về Đức Chúa Trời,” (2 Cor. 10:5), và để tôn cao một mình Christ hầu Ngài có thể là tất cả và trong tất cả vì sự biểu lộ của Đức Chúa Trời và vì chúng có duy nhất của sự hiệp một—Mat. 16:24; 1 Cô. 2:2; 2 Cô. 10:3-5; Cól. 1:10, 18b; 3:10-11.

II. Lập trường duy nhất là Giê-ru-sa-lem, tại đó có đền thờ là nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời được xây dựng trên núi Si-ôn, tượng trưng cho lập trường duy nhất mà Đức Chúa Trời lựa chọn, tức lập trường của sự hiệp một—Phục. 12:5; 2 Sứ. 6:5-6; Êx. 1:2-3:

- A. Thời xưa, mỗi năm ba lần toàn bộ người Israel cùng nhau đến Giê-ru-sa-lem; chính bởi nơi duy nhất để thờ phượng Đức Chúa Trời này, tức Giê-ru-sa-lem, mà sự hiệp một của dân Ngài được gìn giữ qua nhiều thế hệ—Phục. 12:5; 16:16.
- B. Trong Tân Ước, lập trường đúng đắn của sự hiệp một được Đức Chúa Trời chỉ định là lập trường duy nhất có một Hội thánh cho một địa phương—Khải. 1:11:
 1. Hội thánh được cấu thành bởi Đức Chúa Trời hoàn vũ, nhưng Hội thánh hiện hữu trên đất tại nhiều địa phương; về bản chất, Hội thánh là hoàn vũ trong Đức Chúa Trời, còn về thực hành, Hội thánh là địa phương tại một nơi xác định, chẳng hạn “Hội thánh của Đức Chúa Trời tại Cô-rin-tô”—1 Cô. 1:2:
 - a. *Hội thánh của Đức Chúa Trời* nghĩa là Hội thánh không chỉ được Đức Chúa Trời sở hữu mà còn có Đức Chúa Trời là bản chất và thể yếu, đó là thần thượng, khái quát, hoàn vũ và đời đời—c. 2a.
 - b. *Hội thánh tại Cô-rin-tô* chỉ về một Hội thánh tại một thành phố, cứ ở tại một địa phương xác định và nhận địa phương ấy làm chỗ đứng, lập trường và giới hạn của mình vì sự quản trị trong các sự vụ, điều này có tính vật lí, cụ thể, địa phương và tạm thời về phương diện thời gian—c. 2b.
 2. Không có phương diện hoàn vũ thì Hội thánh không có nội dung; không có phương diện địa phương thì Hội thánh không thể có bất kì sự biểu lộ và thực hành nào; kĩ thuật về sự thiết lập Hội thánh tại địa phương là nhất quán trải suốt Tân Ước—Công. 8:1; 13:1; 14:23; La. 16:1; 1 Cô. 1:2; 2 Cô. 8:1; Ga. 1:2; Khải. 1:4, 11.

III. Nếp sống Hội thánh trên lập trường của sự hiệp một là Giê-ru-sa-lem của ngày nay; bên trong nếp sống Hội thánh phải có một nhóm người đặc thánh, và những người đặc thánh này là Si-ôn của ngày nay—Thi. 48:2, 11-12:

- A. Là chỗ nổi bật và vẻ đẹp của thành thánh Giê-ru-sa-lem, Si-ôn tượng trưng cho những người đặc thánh là đỉnh cao, trung tâm, phần nâng cao, làm mạnh mẽ, làm phong phú, vẻ đẹp và thực tại của Hội thánh—20:2; 53:6a; 87:2.
- B. Là Si-ôn, những người đặc thánh là thực tại của Thân thể Đấng Christ và hoàn thành việc xây dựng Thân thể tại các Hội thánh địa phương để đem đến thành thánh được tổng

kết, tức Giê-ru-sa-lem Mới, Nơi chí thánh là nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời, trong cõi đời đời—Khải. 21:1-3, 16, 22.

- C. Nếp sống Hội thánh là chỗ đứng dẫn để chúng ta làm người đắc thắng, nhưng điều này không có nghĩa là hễ cứ ở trong nếp sống Hội thánh thì chúng ta là người đắc thắng; ở trong nếp sống Hội thánh là một việc nhưng là người đắc thắng lại là một việc khác—2:7, 11, 17, 26-28; 3:5, 12, 20-21.

IV. Để là người đắc thắng của ngày nay, chúng ta phải cùng Đức Chúa Trời vui hưởng Christ trên lập trường của sự hiệp một để trưng bày Christ, xây dựng Hội thánh và chuẩn bị cô dâu của Christ—Mat. 16:18; Khải. 19:7:

- A. Con dân Israel có thể vui hưởng sản phẩm phong phú của miền đất tốt tươi theo hai cách:
1. Cách thông thường, riêng tư là vui hưởng sản phẩm ấy như một phần hưởng thông thường tại bất cứ lúc nào, ở bất cứ nơi nào và với bất cứ ai—Phục. 12:15.
 2. Cách đặc biệt, tập thể là vui hưởng phần tốt nhất, trái đầu mùa và con đầu lòng, với toàn thể người Israel tại các kì tiệc được chỉ định và tại nơi duy nhất được Đức Chúa Trời lựa chọn—cc. 5, 8, 11, 13-14, 17-18, 21, 26-27; 14:22-23; 15:19-20; 16:16-17.
- B. Cũng vậy, sự vui hưởng Christ của các tín đồ Ngài cũng có hai phương diện:
1. Phương diện thông thường, cá nhân là vui hưởng Christ là phần hưởng được-Đức-Chúa-Trời-chia-phần cho chúng ta mọi lúc và mọi nơi—Còl. 1:12; 1 Cô. 1:2, 9; Êph. 6:18; 1 Tê. 5:16-18; La. 10:12-13.
 2. Phương diện đặc biệt, tập thể là vui hưởng phần tốt nhất của Christ trong các buổi nhóm của nếp sống Hội thánh đứng dẫn trên lập trường duy nhất của sự hiệp một, nơi được Đức Chúa Trời lựa chọn—1 Cô. 14:3, 4b, 26, 31.
- C. Chúng ta cần sống một đời sống lao tác trên Christ, một đời sống vui hưởng Christ cách cá nhân để có thể vui hưởng Ngài cùng nhau cách tập hợp để xây dựng Thân thể Đấng Christ là nhà của Đức Chúa Trời vì sự biểu lộ của Đức Chúa Trời và là vương quốc của Đức Chúa Trời vì sự thống trị của Đức Chúa Trời—3:16; 1 Ti. 3:15; La. 14:17-18:
1. Ý muốn của Đức Chúa Trời là để chúng ta vui hưởng Christ; chúng ta phải tìm kiếm để vui hưởng Christ và kinh nghiệm Ngài trong từng hoàn cảnh—Hê. 10:5-10; Phil. 3:7-14; 4:5-8.
 2. Christ vô cùng phong phú nhưng Hội thánh ngày nay đang oằn mình trong nghèo khổ là vì con dân của Chúa biếng nhác—Châm. 6:6-11; 24:30-34; 26:14; Mat. 25:26, 30; đc. 1 Cô. 15:58.
 3. Chúng ta phải lao tác trên Christ, miền đất tốt tươi của chúng ta, hầu có thể gặt sản phẩm nào đó từ những phong phú của Ngài để đem đến buổi nhóm Hội thánh và dâng lên; nhờ đó, buổi nhóm sẽ là sự trưng bày Christ trong những phong phú của Ngài và sẽ là sự vui hưởng hỗ tương của Christ được mọi người tham dự chia phần trước mặt Đức Chúa Trời và với Đức Chúa Trời vì sự xây dựng của các thánh đồ và Hội thánh—Còl. 2:6-7; 1 Cô. 1:9; 14:3, 31.
 4. Hễ khi nào đến các buổi nhóm thờ phượng Chúa, chúng ta không nên đến tay không; chúng ta phải đến với hai tay đầy sản phẩm Christ—c. 26; Phục. 16:15-17.
 5. Chúng ta nhóm họp với nhau để có sự trưng bày về Christ mà chúng ta đã lao tác, Christ mà chúng ta đã kinh nghiệm và vui hưởng—14:22-23.

V. Để là người đắc thắng của ngày nay, chúng ta phải duy trì lập trường của sự hiệp một, tức lựa chọn duy nhất của Đức Chúa Trời, không đề cao bất cứ điều gì khác hơn Christ; trong sự khôi phục của Chúa, chúng ta đề cao Christ và chỉ một mình Christ—Còl. 1:18b; Khải. 2:4; 2 Cô. 4:5; 10:5:

- A. Trước khi con dân Israel có thể vui hưởng đầy đủ những phong phú của miền đất tốt tươi, họ phải hủy phá hoàn toàn những nơi thờ phượng ngoại giáo, các hình tượng và

danh của các hình tượng “trên núi cao và trên đồi và dưới mỗi cây xanh” (Phục. 12:2); núi cao và đồi tượng trưng cho sự tôn cao một điều gì đó khác hơn Christ; và cây xanh tượng trưng cho những điều đẹp đẽ và thu hút—cc. 1-3, 5; 1 Vua. 11:7-8; 12:26-31; Dân. 33:52.

- B. Lí do nội tại cho sự hoang tàn và suy thoái của dân Đức Chúa Trời là vì Christ không được họ tôn cao; họ không cho Ngài có vị trí tối thượng, tức vị trí đầu nhất, trong mọi sự—Thi. 80:1, 3, 7, 15-19; 74:1.
- C. Cách để được phục hồi từ sự hoang tàn là tôn cao Christ; việc cùng Đức Chúa Trời vui hưởng Christ trên lập trường của sự hiệp một chỉ có thể được duy trì và bảo tồn khi Christ được dân Đức Chúa Trời quý trọng và tôn cao đúng mức.